

Elias vill inte räkna!

Av

Margareta Lundkvist

SMEJ

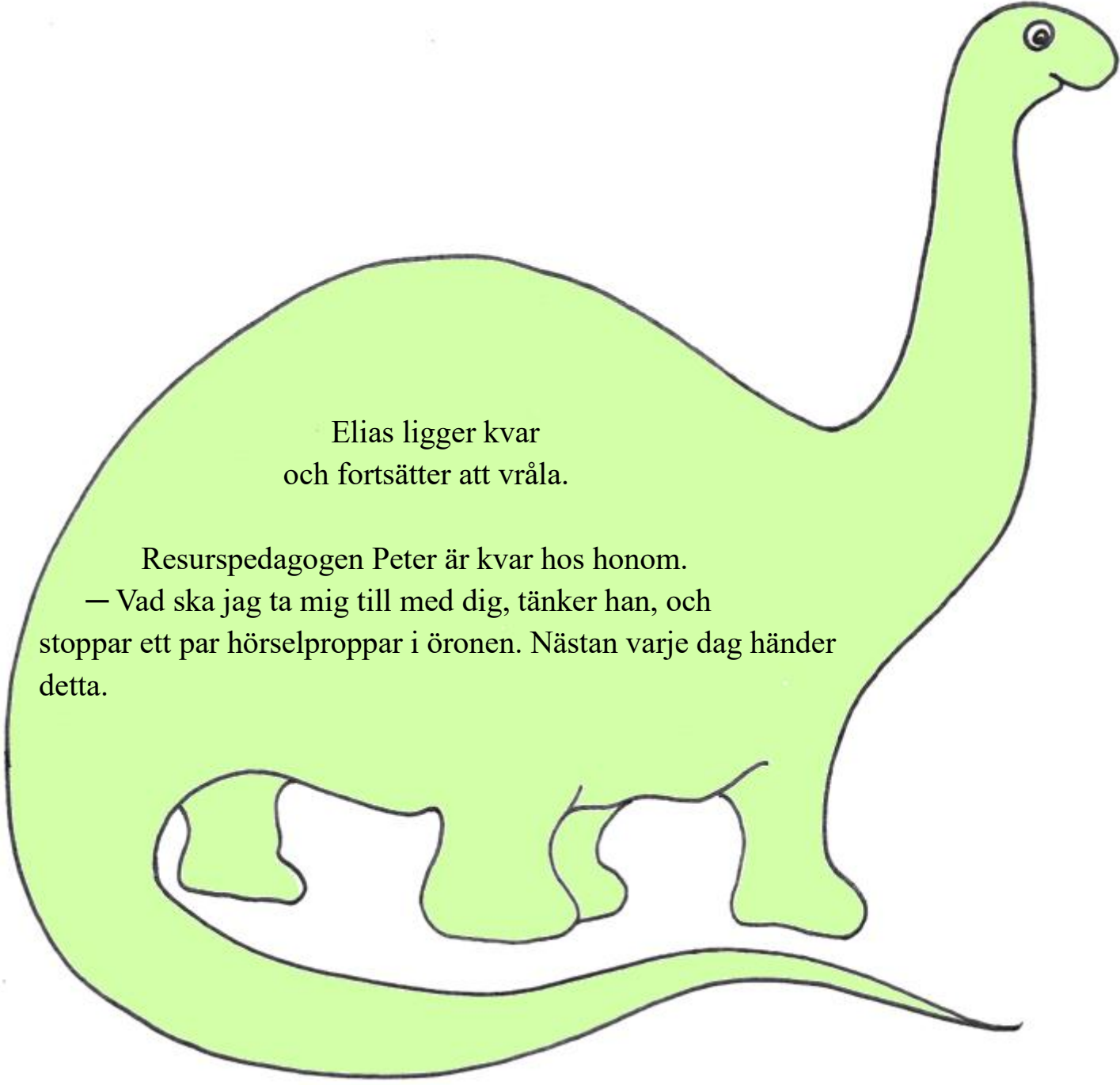

—Jag vill inte, jag vill inte, jag vill inte!

Elias ligger på golvet i klassrummet och sparkar och skriker. Han är knallröd i ansiktet och genomvåt av svett.

Hans kamrater går ut, så de slipper få ont i öronen av allt oljud.

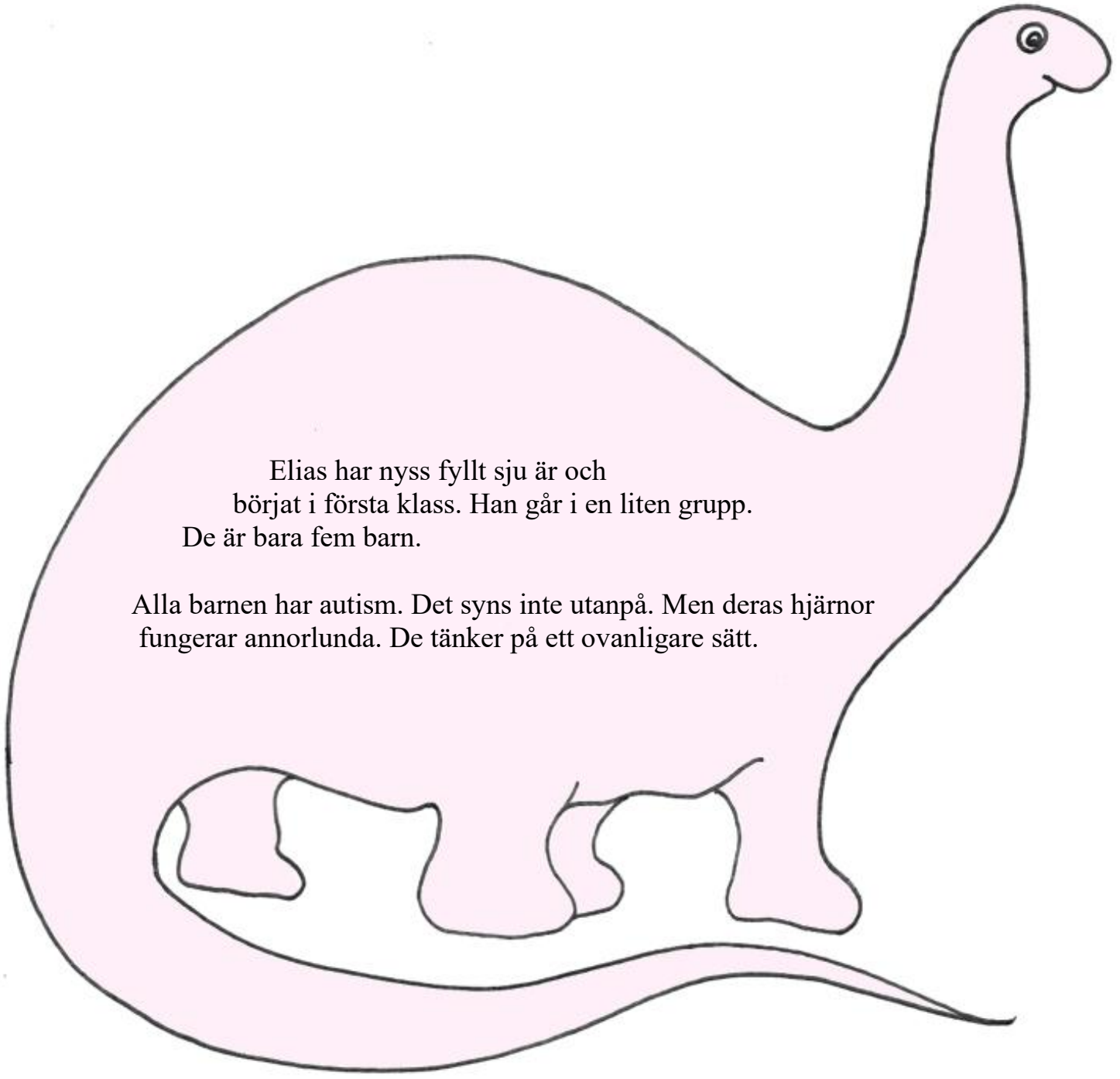
Marie som är lärare i klassen, går med dem.

Elias ligger kvar
och fortsätter att vråla.

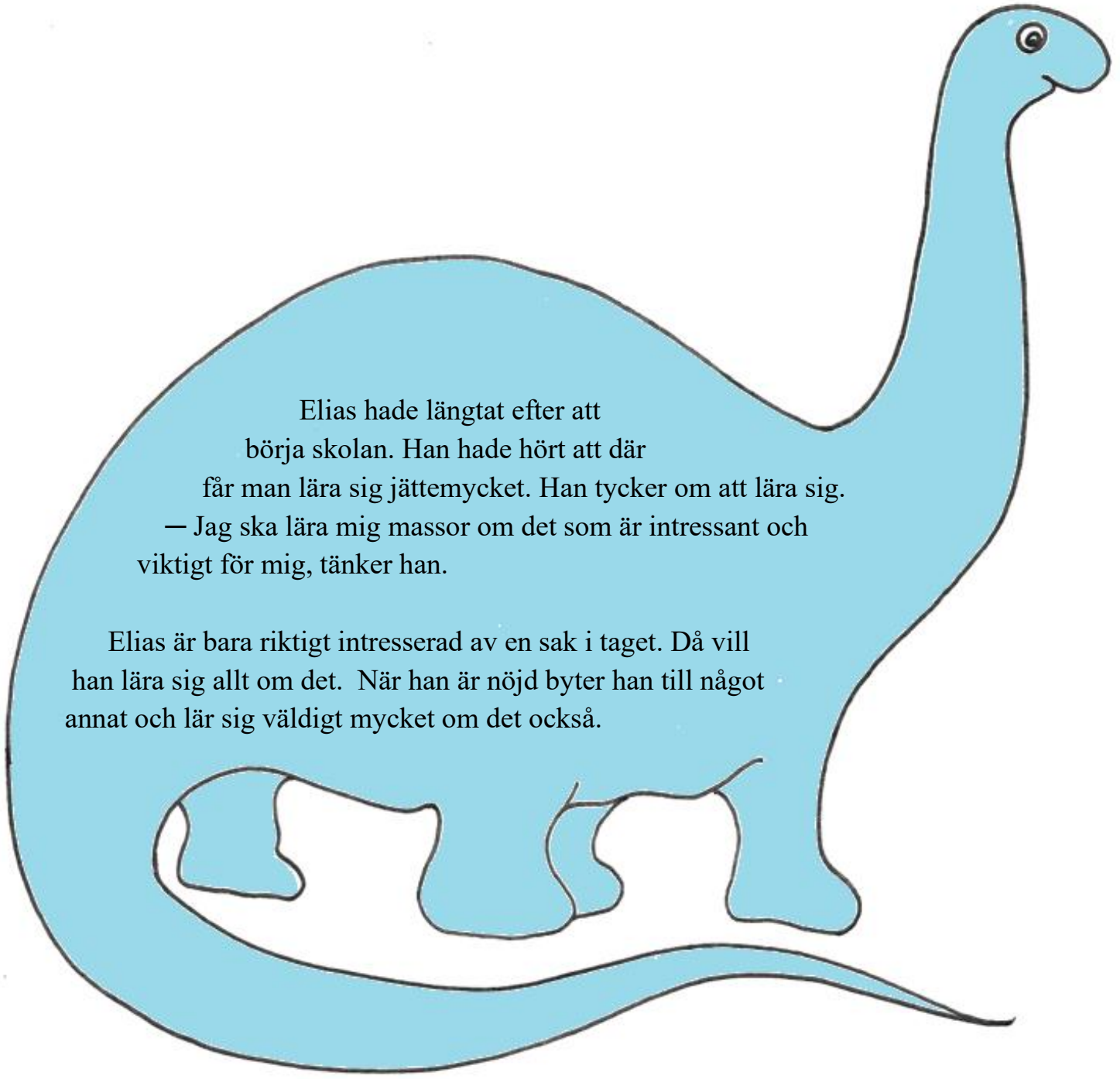
Resurspedagogen Peter är kvar hos honom.

— Vad ska jag ta mig till med dig, tänker han, och stoppar ett par hörselproppar i öronen. Nästan varje dag händer detta.

Elias har nyss fyllt sju år och
börjat i första klass. Han går i en liten grupp.
De är bara fem barn.

Alla barnen har autism. Det syns inte utanpå. Men deras hjärnor
fungerar annorlunda. De tänker på ett ovanligare sätt.

Elias hade längtat efter att
börja skolan. Han hade hört att där
får man lära sig jättemycket. Han tycker om att lära sig.
— Jag ska lära mig massor om det som är intressant och
viktigt för mig, tänker han.

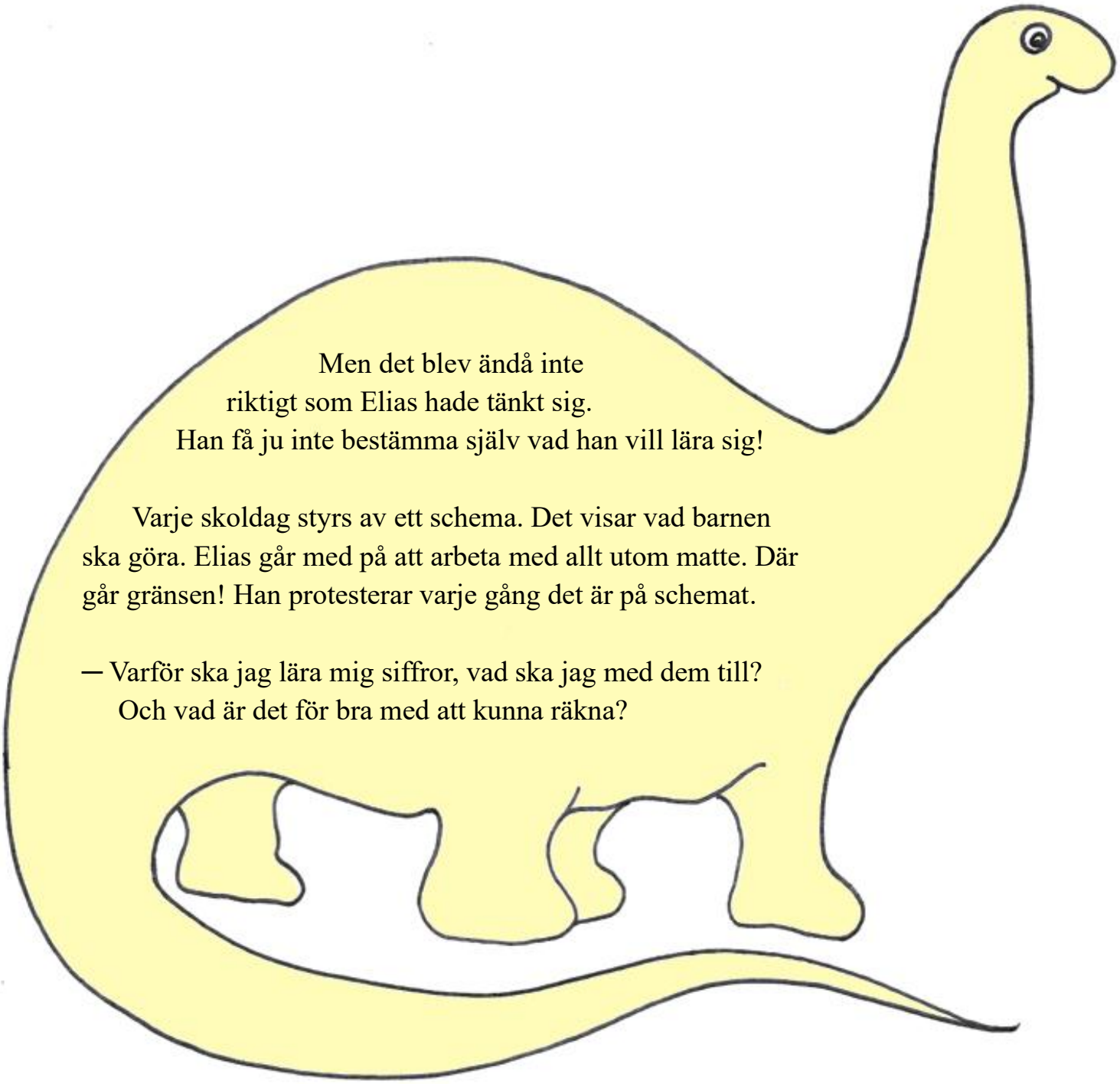
Elias är bara riktigt intresserad av en sak i taget. Då vill
han lära sig allt om det. När han är nöjd byter han till något
annat och lär sig väldigt mycket om det också.

I den lilla gruppen trivs han.

I den stora förskoleklassen
hade det varit jobbigt med så många barn.

Han är känslig för ljud. Ljud som andra gör, inte sina egna.
Ibland kan han låta själv, för att slippa höra sådant som stör
honom.

Men det blev ändå inte
riktigt som Elias hade tänkt sig.
Han får ju inte bestämma själv vad han vill lära sig!

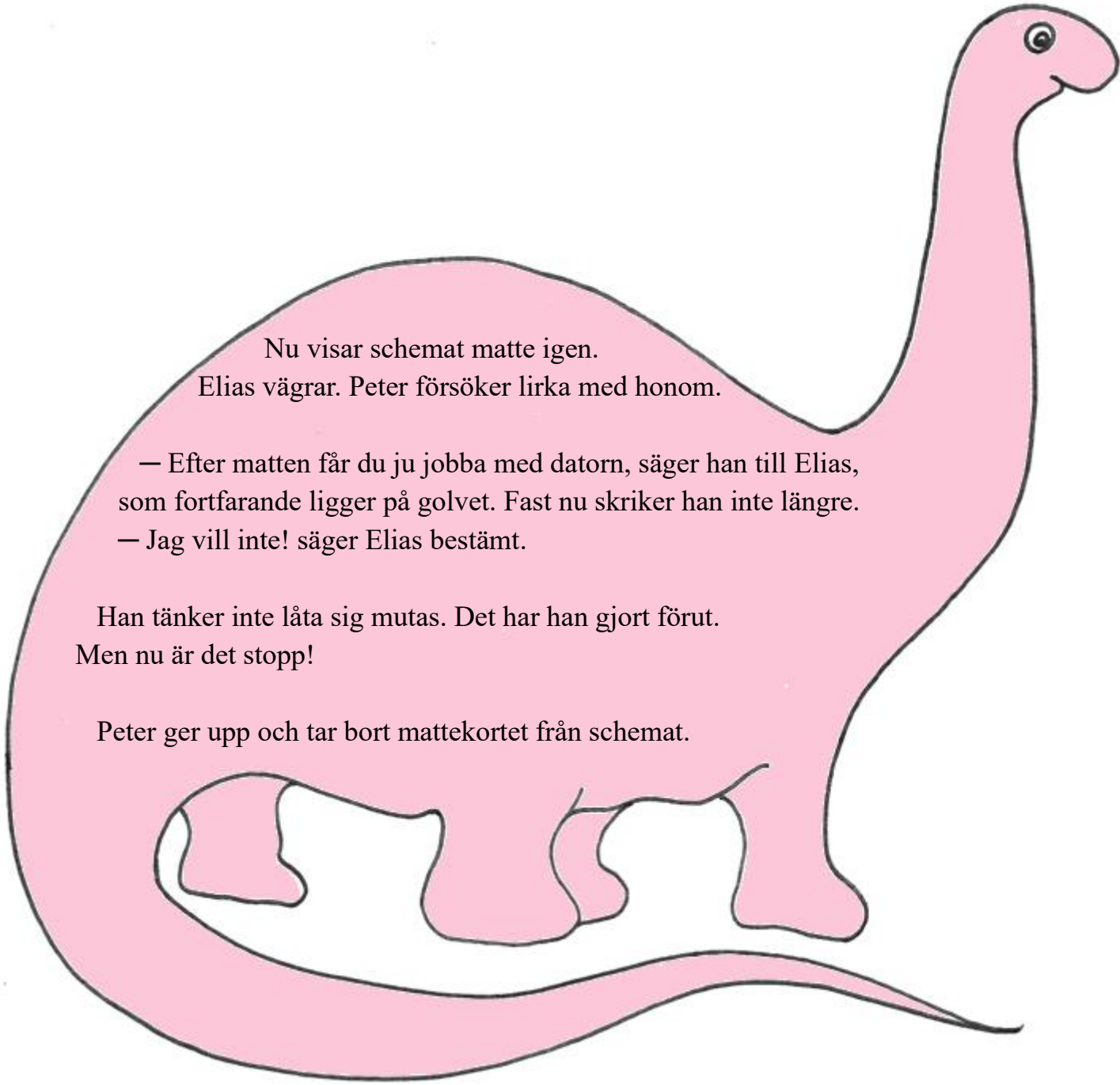
Varje skoldag styrs av ett schema. Det visar vad barnen
ska göra. Elias går med på att arbeta med allt utom matte. Där
går gränsen! Han protesterar varje gång det är på schemat.

— Varför ska jag lära mig siffror, vad ska jag med dem till?
Och vad är det för bra med att kunna räkna?

– Bokstäver och ord
är bra att kunna, tänker han,
då kan jag googla på datorn om det jag gillar.
Jag kan gå till biblioteket också och låna böcker.
Där finns det jättemånga bra böcker som jag gillar.

När Elias var bara fyra år kunde han läsa.
Han hade lärt sig alldeles själv. Ingen vet hur det gick till.

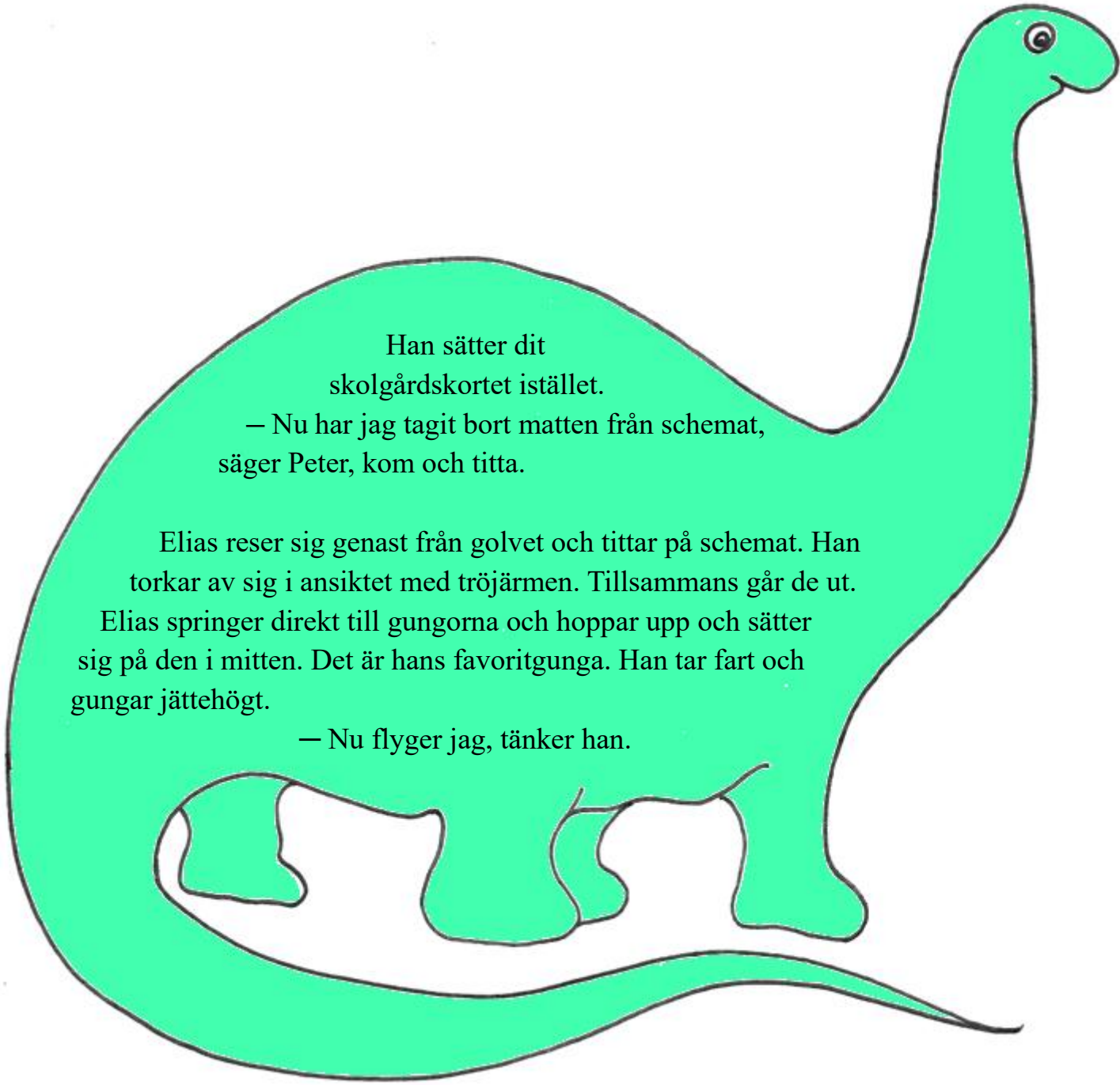

Nu visar schemat matte igen.
Elias vägrar. Peter försöker lirka med honom.

- Efter matten får du ju jobba med datorn, säger han till Elias, som fortfarande ligger på golvet. Fast nu skriker han inte längre.
- Jag vill inte! säger Elias bestämt.

Han tänker inte låta sig mutas. Det har han gjort förut.
Men nu är det stopp!

Peter ger upp och tar bort mattekortet från schemat.

A large, green, dinosaur-shaped frame is centered on the page. The dinosaur is facing right and has a long neck. Inside the frame, there is text in Swedish. The text is arranged in three paragraphs, with the first and third paragraphs indented. The second paragraph is a dialogue line starting with a dash. The dinosaur's body is filled with a solid green color, and its outline is a simple black line.

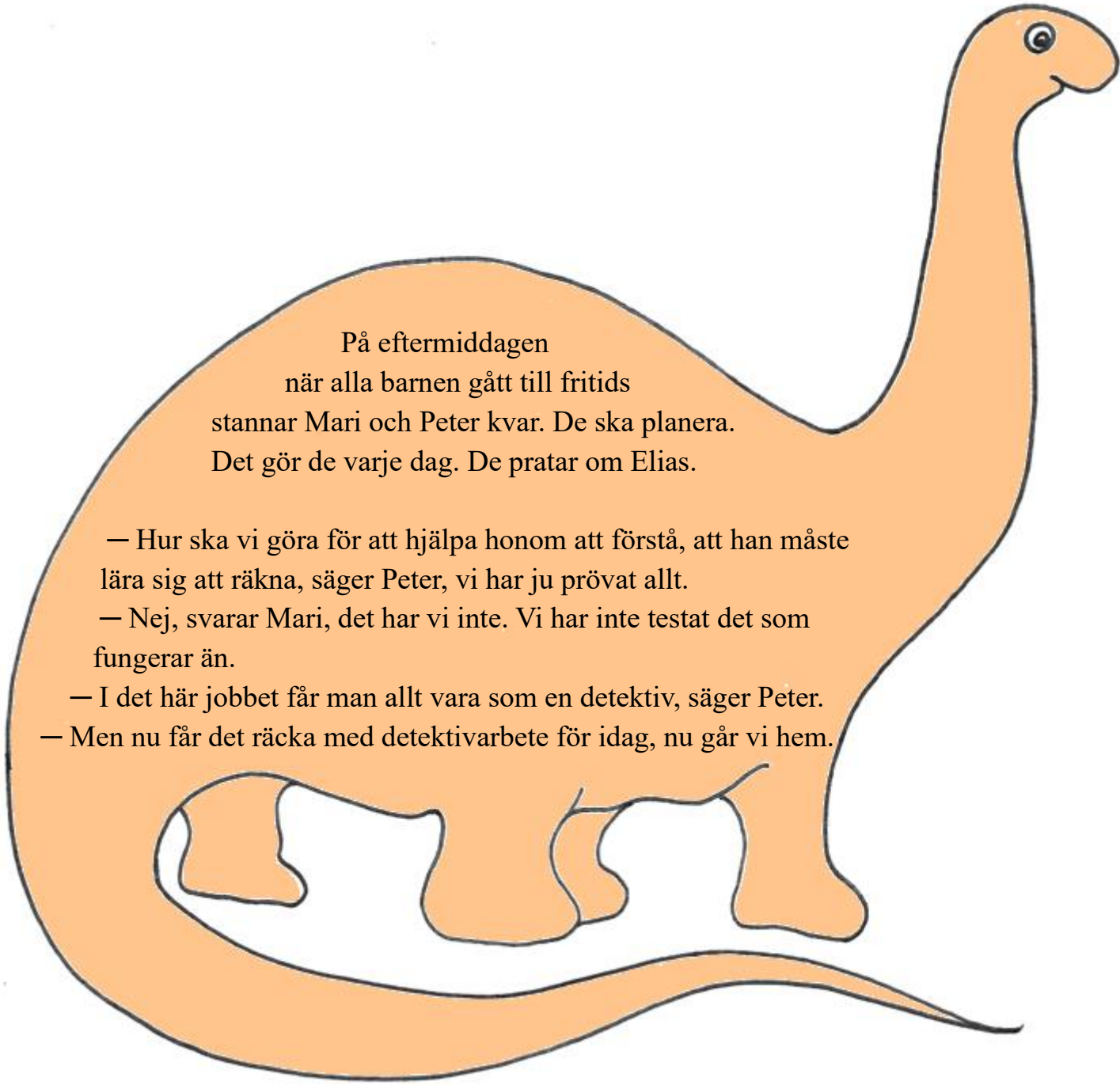
Han sätter dit
skolgårdskortet istället.

– Nu har jag tagit bort matten från schemat,
säger Peter, kom och titta.

Elias reser sig genast från golvet och tittar på schemat. Han
torkar av sig i ansiktet med tröjärmen. Tillsammans går de ut.

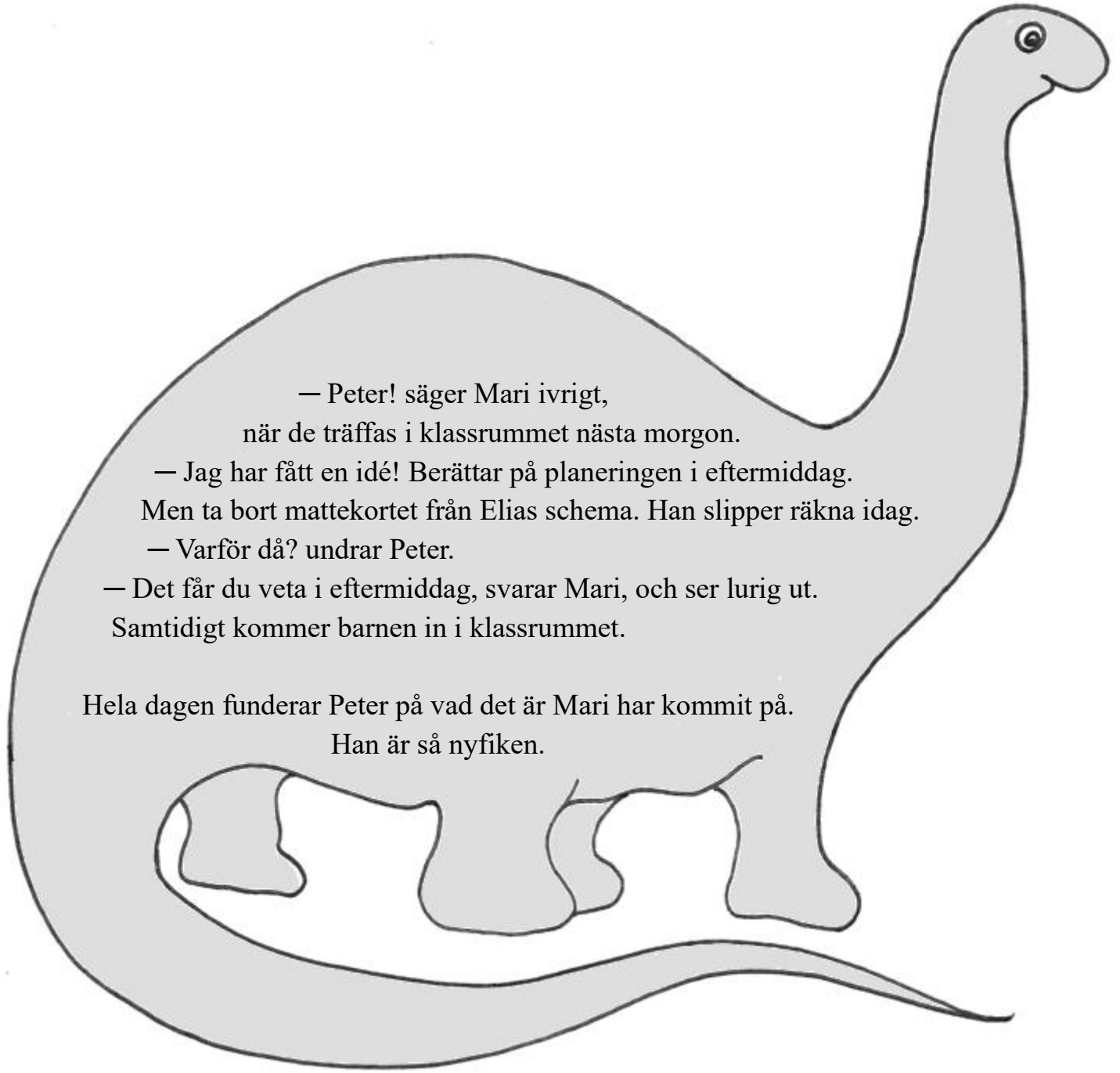
Elias springer direkt till gungorna och hoppar upp och sätter
sig på den i mitten. Det är hans favoritgunga. Han tar fart och
gungar jättehögt.

– Nu flyger jag, tänker han.

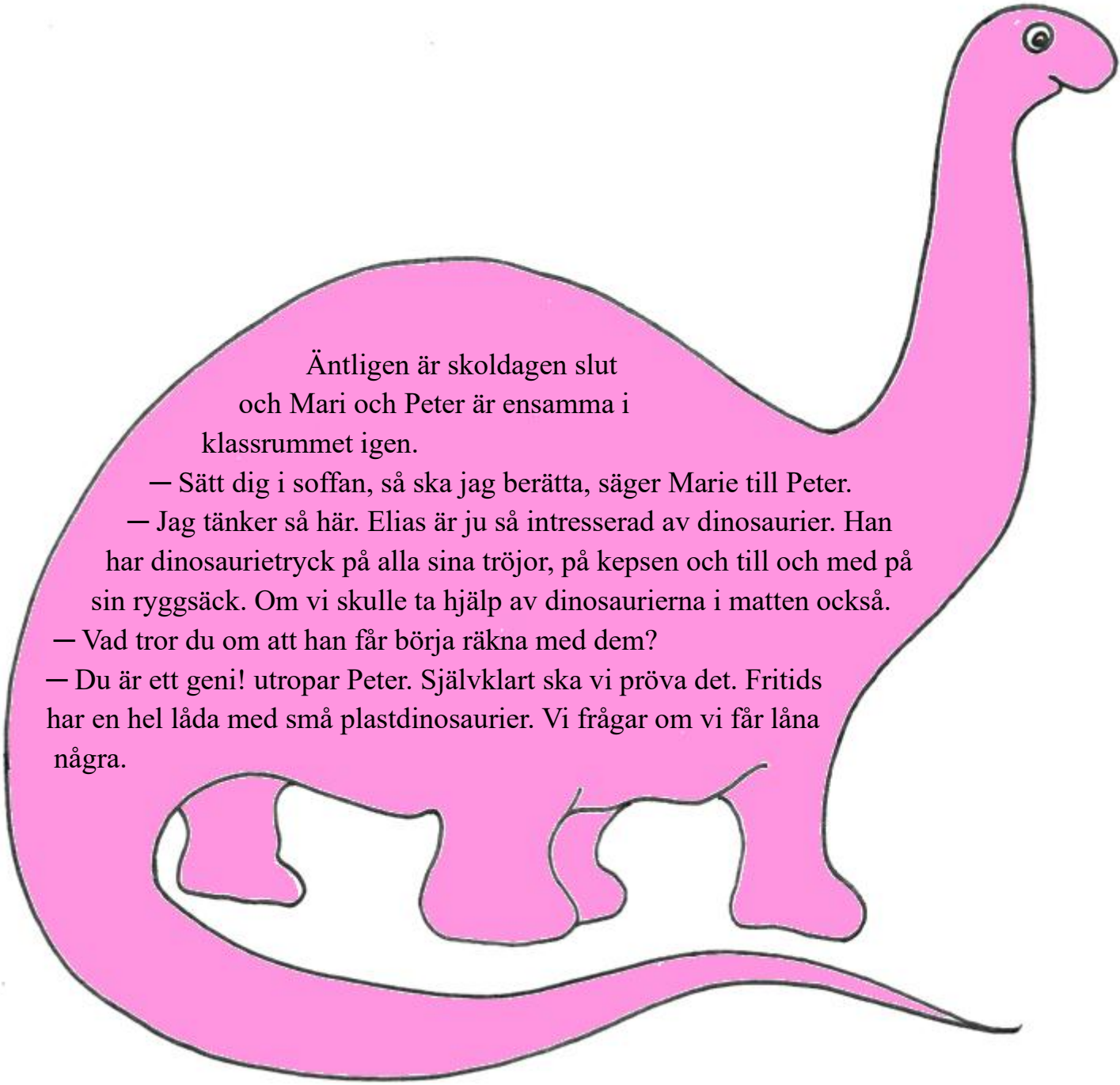

På eftermiddagen
när alla barnen gått till fritids
stannar Mari och Peter kvar. De ska planera.
Det gör de varje dag. De pratar om Elias.

- Hur ska vi göra för att hjälpa honom att förstå, att han måste lära sig att räkna, säger Peter, vi har ju provat allt.
- Nej, svarar Mari, det har vi inte. Vi har inte testat det som fungerar än.
- I det här jobbet får man allt vara som en detektiv, säger Peter.
- Men nu får det räcka med detektivarbete för idag, nu går vi hem.

-
- Peter! säger Mari ivrigt,
när de träffas i klassrummet nästa morgon.
  - Jag har fått en idé! Berättar på planeringen i eftermiddag.
Men ta bort mattekortet från Elias schema. Han slipper räkna idag.
  - Varför då? undrar Peter.
  - Det får du veta i eftermiddag, svarar Mari, och ser lurig ut.
Samtidigt kommer barnen in i klassrummet.

Hela dagen funderar Peter på vad det är Mari har kommit på.
Han är så nyfiken.

A pink dinosaur-shaped frame containing text. The dinosaur is facing right, with a long neck and a small head. The body is large and rounded, with a long tail. The text is centered within the body of the dinosaur.

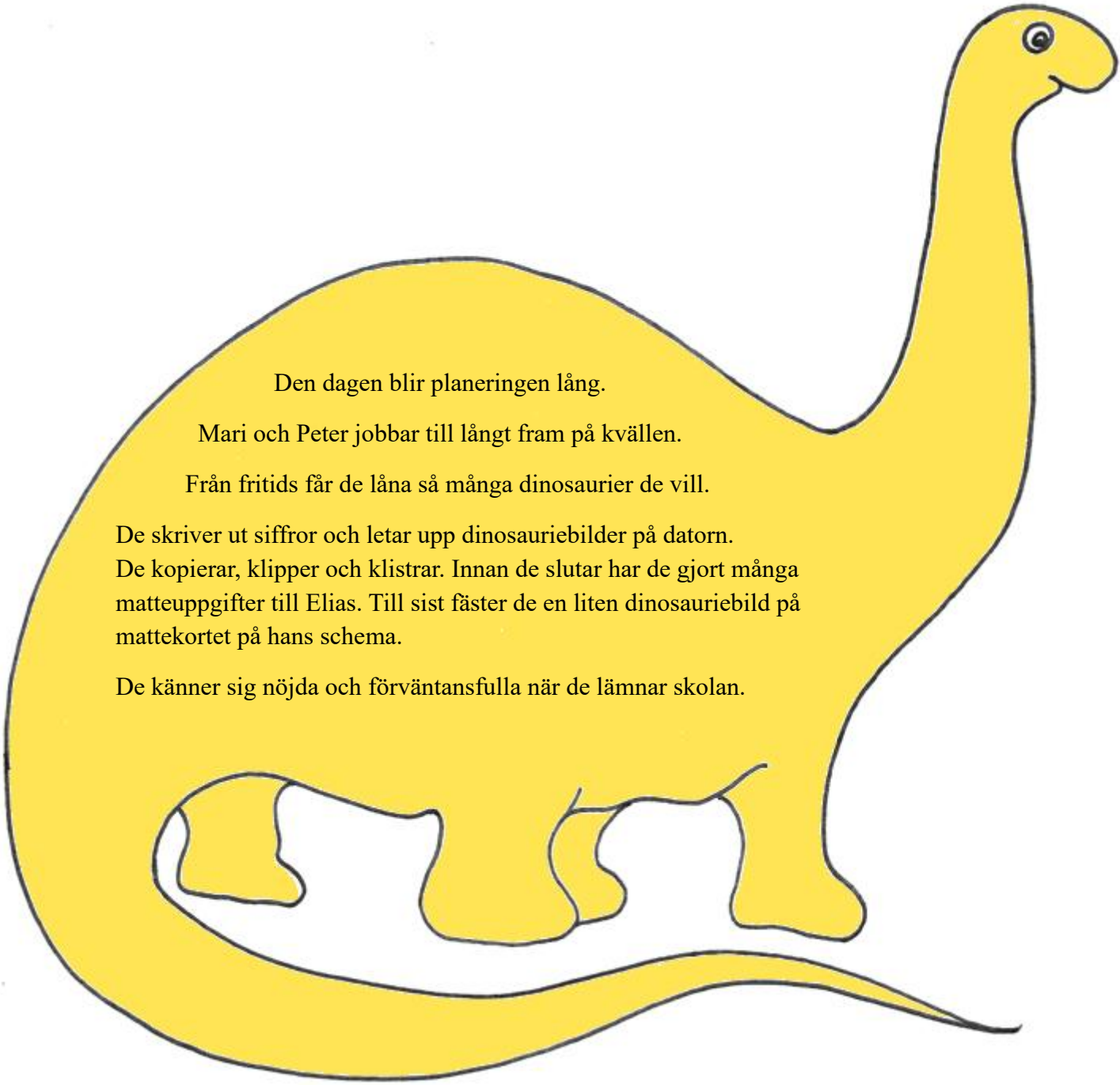
Äntligen är skoldagen slut
och Mari och Peter är ensamma i
klassrummet igen.

— Sätt dig i soffan, så ska jag berätta, säger Marie till Peter.

— Jag tänker så här. Elias är ju så intresserad av dinosaurier. Han har dinosaurietryck på alla sina tröjor, på kepsen och till och med på sin ryggsäck. Om vi skulle ta hjälp av dinosaurierna i matten också.

— Vad tror du om att han får börja räkna med dem?

— Du är ett geni! utropar Peter. Självklart ska vi pröva det. Fritids har en hel låda med små plastdinosaurier. Vi frågar om vi får låna några.

Den dagen blir planeringen lång.

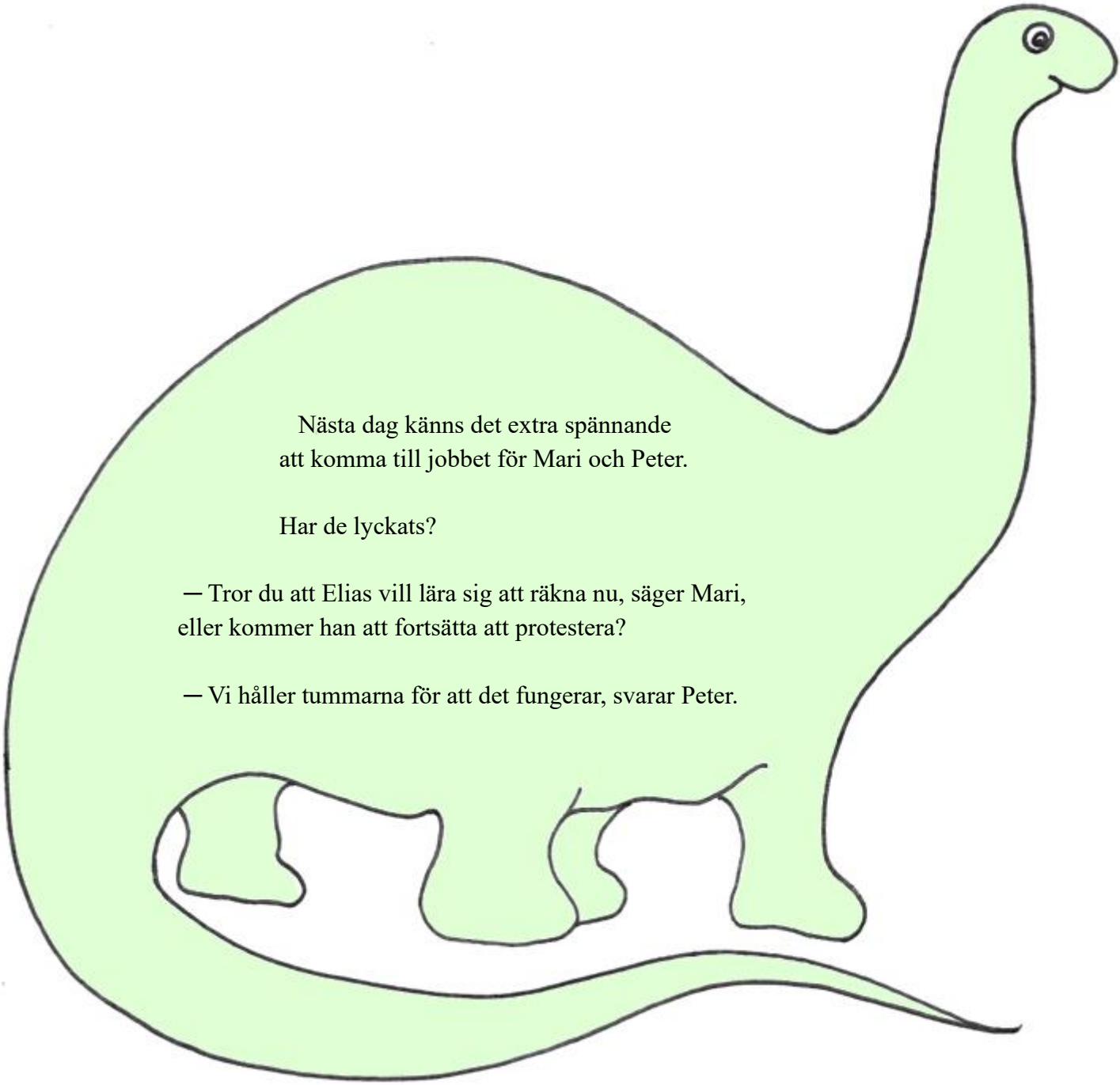
Mari och Peter jobbar till långt fram på kvällen.

Från fritids får de låna så många dinosaurier de vill.

De skriver ut siffror och letar upp dinosauriebilder på datorn.

De kopierar, klipper och klistrar. Innan de slutar har de gjort många matteuppgifter till Elias. Till sist fäster de en liten dinosauriebild på mattekortet på hans schema.

De känner sig nöjda och förväntansfulla när de lämnar skolan.

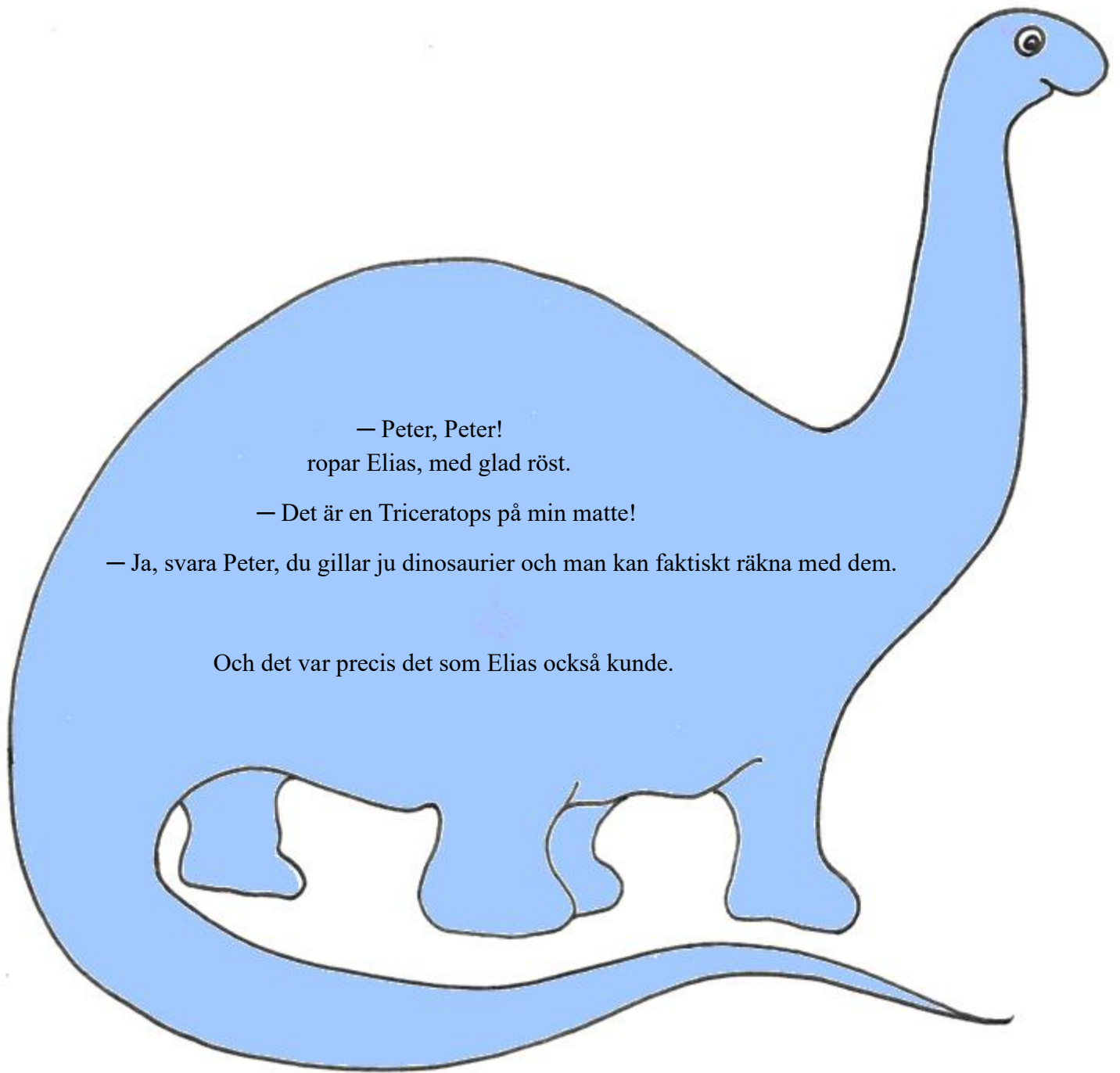

Nästa dag känns det extra spännande
att komma till jobbet för Mari och Peter.

Har de lyckats?

– Tror du att Elias vill lära sig att räkna nu, säger Mari,
eller kommer han att fortsätta att protestera?

– Vi håller tummarna för att det fungerar, svarar Peter.

— Peter, Peter!
ropar Elias, med glad röst.

— Det är en Triceratops på min matte!

— Ja, svara Peter, du gillar ju dinosaurier och man kan faktiskt räkna med dem.

Och det var precis det som Elias också kunde.